

na tem božjem svetu. Vijolice dišale so mi prijetno in me spominjale uboge deklice, katera se je stiskala v materino ruto na hišnih vratih. Ubogo dekletce!

Vam ni sile, prijateljski moji mali. Pohajkujete okrog tople peči, tolčete orehe in lešnike in nobeden vas ne sili venkaj v zimo. Spomnite se, da ni vsem tako kakor vam, da je obilo siromakov na tem božjem svetu, kateri sedaj zmrzujejo in gladujejo. Izvestno jih poznate nekoliko tudi vi. Sicer jim sami ne morete pomagati, ker nimate ničesar svojega, vendar poprosite svoje dobre stariše, da jim oni pomagajo. Izvestno bodo vam uslišali prošnjo, pa še veseli bodo, da imajo tako dobrosrčne otročiče. In če so otrôk veseli stariši, vesel jih je tudi Bog!

Z i m a.

Zima, zima bela
 Vrh gorâ sedela
 Vrh gorâ sedela
 Pa je takó pela,
 Pa je takó pela,
 Da bo Mirka vzela,
 Da bo Mirka vzela,
 Ker on nič ne dela;
 Ker on nič ne dela.
 Noče se učiti
 Noče prav moliti
 Noče priden biti. —
 Čuješ, Mirko, li
 Kaj ti zdaj preti?
 Zima te bo vzela
 V strgan koš te dela
 Pa s teboj letela
 Skozi sêla bela

Skozi trge, mesta,
 Koder vodi cesta.
 Čez goró deveto
 V džezl bo deseto
 Tebe zapeljala,
 Tebe zapeljala,
 Tam te kaznovala.
 V košu boš ti jokal
 Jokal, glasno stokal
 Da ves koš bo pokal.
 In nazaj boš silil
 In upil in cvilil,
 A zaman bo stok
 In zaman bo jok.

Čuješ, čuješ, Mirko ti,
 Kaj na zimo ti preti?

Smiljan Smiljanič.

